

БАБА ТОНКА

Въ нашето освободително движение отъ турското робство сж вземали участие и много героични жени, които сж помагали на бунтовниците...

Тази жена, майка на петъ момчета, и две момичета, се е родила въ село Червенъ, русенско, на 1806 година, като единствена дъщеря на богати овчари.

Спокойно и честито си живѣло нейното добро и честито семейство до паметната 1868 година, когато Хаджи Димитъръ и Стефанъ Караджа образували чета отъ 124 юнаци и минали въ България да се биятъ съ турцитѣ...

Това потресло нещастната майка, но скоро се съвзела. Тя знаела, че великото дѣло, на което се посветили нейнитѣ момци — левенти, иска жертви.

— Деца, знае ли нѣкой отъ васъ да ми каже единъ голѣмъ човѣкъ отъ историята? — Азъ ще кажа, господинъ учителю! — Добре, кажи! — Голиятъ.

ла напълно въ помагане на бунтовниците. Ходѣла е въ затвора, утешавала ги, раздавала имъ храна, перѣла и кърпѣла дрехитѣ имъ.

Когато Василь Левски тръгналъ да обикаля села и градове, за да образува бунтовнически комитети, дошелъ и въ дома на баба Тонка и съ третиятъ и синъ Никола образували Русенския комитетъ.

Когато въ 1876 година избухнало Априлското въстание въ Сръдна-гора, синоветѣ и Никола и Георги взели участие въ Сливенския революционенъ окръгъ.

Баба Тонка, единствената по смѣлостъ, твърдостъ и преданностъ на народното дѣло преди освобождението жена, е преживѣла до дълбока старостъ въ свободна България.

Никола Никитовъ

Учителътъ обяснява разни въпроси и най-последно единъ отъ ученицитѣ: — Кажи ми какво нѣщо е вѣгъръ? — Вѣгърътъ е въздухъ, който много бърза...

Муз. и текстътъ отъ Лука Тодоровъ. СЛАВЕЙЧЕ" Е ПАКЪ ПРИ НАСЪ... "СЛАВЕЙ-ЧЕ", НАШЪ ВЕСТНИКЪ ДРАГЪ, ТИ ОТ-НО-ВО СИ ПРИ НАСЪ, ТАЗЪ ГО-ДИ-НА НИ-Е ПАКЪ ЩЕ ДА ЧУ-ЕМЪ ТВО-Я ГЛАСЪ. ЛА ЛА, ЛА ЛА ОТНО-ВО ЩЕ ЧУЕМЪ ТВО-Я ГЛАСЪ. ТВО-Я ГЛАСЪ.

"Славейче", нашъ вестникъ Приказчици, четива драгъ, ти ни носишъ въ всѣки брой. ти отново си при насъ, тази година ние пакъ ще да чуемъ твоя гласъ. Ла, ла, ла, ла — Ти носишъ отбрани четива. Лука Тодоровъ

ВЪЛКЪ И КОЗА

Басня отъ Левъ Н. Толстой

Гледа вълкътъ, че една коза пасе по скалитѣ и че не може да се покатери при нея, та й казва: — Да би слѣзла долу: тукъ и мѣстото е по-равно, и тревата е много по-сладка.

Снимка А. Антоновъ. Гроздоберачки отъ Кюстендилско. Ажте грозде! То е приятно като храна и незамѣнимо като лѣкарство противъ всички болести!

НАШИ ПИСАТЕЛИ

Никола Никитовъ

Роденъ е на 4 февруарий 1898 година въ гр. Севлиево. Сега живѣе и работи въ София. Никола Никитовъ пише предимно за малкитѣ. Написалъ е книгитѣ: "Другари", разкази, "За кѣсче хлѣбъ", разкази, "Апостоли на българското възрождане", антология, "Късметъ" пиеса, играна въ Народния театър, и "Бѣглци", пиеса, която сега се играе въ Народния театър.

СТАРИЯТЪ ГЖДУЛАРЪ

По мегдани, по сборове, свира цѣлъ животъ навредъ. Спя изъ чуждитѣ дворове, свилъ глава до нѣкои плетъ.

Нѣмамъ кѣща, ни дечица, нѣмамъ никого въ свѣта, самъ съмъ като кукувица, — тѣй живѣя въ самота.

Моятъ покривъ е небо, моятъ домъ е всѣки кѣтъ; — изъ гората, на полето, вѣвъ селото и градътъ.

Старъ съмъ и безсиленъ доста, но да прося ме е срамъ. Съсъ гждулицата проста, хлѣба си изкарвамъ самъ.

Тя ми е другарка вѣрна, вѣвъ теглото — радостъта. Съ нея мѣжката си черна разпилямъ по свѣта.

Славчо Ангеловъ

НА ЛОВЪ ЗА МЕЧКИ

Слънцето бѣше огрѣло. Напичаше крушитѣ и течеше въ малката стайчка като златна чешма. Иванчо спѣше дълбокъ сънъ и снуваше мечки.

— Чакай да се науча да стрелямъ, че да не ме е страхъ, защото все мечки снувамъ! — И Иванчо припна босъ, обу си панталонитѣ, закопча ги, подложи едно столче, стѣпи на него и откачи пушката.

свѣтнаха отъ радостъ. Намѣтна я като ловецъ. Отвори вратата тихо. Въ двора нѣмаше никой. Премина го бързо и излѣзе на улицата. Повървѣ малко и спрѣ до портичката на Динчови.

крушитѣ, тамъ ще гърми! Двамата пакостници бързо изкочиха навънъ. Притвори ха вратата. Кучето заскимтѣ отвѣтре. По улицата нѣмаше никой. Всички хора работѣха и събираха изпечения хлѣбъ отъ нивитѣ.

И тая работа бързо стана. Иванчо пѣхна едно пиронче въ трѣбата на пушката, натисна спусъка и щракна.

кочи вънъ. Отъ уплашенитѣ му очи капѣха горещи слзи. Кѣде да върви? Динчо пицъше и цѣлата улица треперѣше.

Григоръ Угаровъ